

گاهی خدایم صخره شدم ازدها شدم

من زنجیرهای به هم پیوسته از موجودات شده ام
 روزی، گیاه شدم ، ریپاس شدم ، سرو شدم ، و تخمه هر گیاهی شدم
 روزی ، سنگ شدم و از صخره زادم
 و خدائی بر صخره من ، نیایشگاه خود را ساخت
 روزی ، ضحاک وار ، با بوسه اهریمن ، ازدها شدم
 روزی چون فریدون ، برای مردم آزمائی، ازدها شدم
 روزی چون منصور حلاج ، خدایم شدم
 روزی چون خدائی که بهرام خوانده میشود، اسب و شتر شدم
 هر چیزی در جهان هستی شدم
 ولی هیچگاه ، خود نشدم
 و در یکی شدن با این و آن ، هرگز خود نشدم
 سرنوشت من در این و آن شدنها
 آوارگی و پریشانی و گمشدگی بود
 و بیخبر از آن بودم که « خود شدن »
 یکی شدن با این و آن نیست
خود شدن ، جز همه شدن است
 من هر روز در این و آن شدن ، میخواستم ، بودی بیابم
 چون خود را ، هیچ می پنداشتم

و می پنداشتم دریکی شدن با دیگری ، او میشوم، به او، میشوم

روزی ناگهان ، در يك چشم به هم زدن ،
 خودم ، چون شهابی در آسمان تیره ، به چشمم افتاد
 و دريك آن ، خود را دیدم
 و از آن پس ، بر غم آنکه مردم، مرا با این و آن یکی میسازند
 همیشه، جز این و آن میمانم
 و از آن دم است که دیگر نمیخواهم خدا باشم ،
 نمیخواهم گیاه باشم ،
 نمیخواهم خورشید و ماه باشم
 نمیخواهم شاهباز باشم
 نمیخواهم کورش و عیسی و ناپلئون و لنین باشم
 و هیچ چیزی ، همانند من نیست
 و هیچ چیزی ، نمیتواند همانند من بشود
 و آنی که خود را یافته ام
 ناگهان لرزه ای در جهانم افتاد
 که مرا از همه چیز، شکافت
 من آنم که هیچکس نیست
 من آنم که جز خود نمیخواهم باشم
 و نه کسی میتواند بامن همچشمی کند
 و نه من به کسی رشك میورزم